

MELLEMSTOR RISIKO. Det gule flag er oppe. Brændingen slår langt ind over stranden, selv om klokken ikke er mere end tolv. Han smider håndklædet fra sig i sandet og løber ud i vandet, beholder den gule T-shirt på. Vader ud, til vandet når ham til navlen. Gør sig parat, kaster sig ind i en bølge, som bryder lige foran ham, svømmer ud forbi bøjerne, fortsætter videre ud. Vandet får det til at kildre og boble inde i brystet, som om der skal til at ske noget uhyggeligt. Men han ville være gået i vandet selv med det røde flag oppe. Rødt flag betyder højrisiko.

Ingen andre svømmer så langt ud i dag. Han vender sig og ser ind mod land. Truls står med Nini i hånden, som han har fået besked på. Herude, forbi bøjerne, kan man lige akkurat høre, hvordan hun hviner, hver gang en bølge slår op over hendes fødder.

Længere ude bliver bølgedalene dybere. Pludselig åbner de sig, han falder ned, bliver løftet op og kastet over den næste top, falder igen. Skal bruge kræfter for at holde sig oppe, for ikke at blive suget ned og under. Hans mund og næse fyldes af salt skum. Han spytter og snyder næsen, bliver kastet op og ned igen. Bølgerne ruller igen og igen, og når han er på toppen, kan han se horisonten, hvor vandet møder den gråblå himmel, og han ved, at havet fortsætter langt ud bag den linje, helt til Afrika. Hvor langt vil han selv komme, hvis han fortsætter ud i retning af den kyst, han ikke kan se? For hver en bølge, som suger ham ned og kaster ham op, foretager han et kast med overkroppen, mærker, at det er ham, der er stærkest. Hvor langt kan han nå ud, inden han må give op og lade bølgerne føre ham, hvorhen de vil?

Ikke engang da de ankom med flyet tidligere på dagen, og

himlen var klar og lys, kunne han få øje på land på den anden side. Han havde vendt sig mod sin mor, som sad på midtersædet, for at spørge hende, hvor mange kilometer hun troede, de var over havet. Men i hendes blik havde han set, at hun ikke længere var i stand til at svare på den slags. Havde indset det allerede om morgenen, inden de gik op i flyet. De sad på caféen lige uden for gaten. De var stået op klokken tre om natten for at nå frem til lufthavnen i tide. Nini lå i klapvognen og sov. Truls var også faldet i søvn, sammenrullet i en stol. Selv sad han og kiggede ud på start- og landingsbanerne.

– Vil du have noget at drikke, Jo? spurgte Arne og blinkede og ville være kammeratlig, og det betød, at Jo måtte få en cola, hvis han ville. Han regnede med, at der lå noget bag. Og ganske rigtigt: Arne kom tilbage med colaen og chips og et stykke wienerbrød. Fint nok. At han havde en øl med til sig selv, var Jo fløjtende ligeglad med. Arne kunne drikke, lige hvad der passede ham. Men at moderen skulle have rødvin, var ikke særlig sjovt. Klokken er kvart i seks om morgenen, og så sidder ens mor der og drikker vin. Det gør normale voksne ikke. Hun havde ikke rørt en dråbe i flere dage, og Jo havde tænkt, at denne her tur med sol og vand og alt det, hun altid længtes efter, ville betyde, at hun ikke behøvede at drikke. Men inden de kom op i flyet, havde hun drukket tre glas og var allerede på det stadium, hvor hun ville holde om ham og nusse ham i håret, og hun sagde ikke “flyet” længere, men “friet”, og pludselig var selv Arnes vittigheder så sjove, at hun kastede hovedet bagover og skreg af grin.

Oppe i *friet*, da damerne i nederdele og blåstribede skjortebluser kom trækkende med serveringsvognene, bestilte Arne alligevel cognac til hende, selv om han udmærket godt vidste, hvordan det ville gå. Måske var det også derfor, han gjorde det. Jo krøb sammen ved vinduet og lod, som om han sov. Tænkte, at han skulle have haft en faldskærm og åbnet nødudgangen og kastet sig ud over Tyskland eller Polen, eller hvor de nu var, være landet et fremmed sted, hvor ingen kendte ham, og ingen vidste, hvem moderen og Arnerøven var.

Nogle timer senere lå de i hver sin solseng ved poolen med hver sin drink, og moderen tabte sin, så den blev smadret mod fliserne. Så gad Jo ikke sidde der mere og rejste sig for at smutte ned på stranden.

– Tag Truls og Nini med dig, beordrede Arne.

Jo gik ned ad den stejle stensti med sin lillebror ved siden af sig og lillesøster i klapvognen. En lille familie. Hvad nu, hvis han tog Truls og Nini med sig og stak af, rejste hjem igen. Ikke hjem. Flyttede til et andet sted, hvor han kunne få arbejde og skaffe mad til dem, og hvad de ellers behøvede. Så slap de for at se Arne mere. Så slap de for at se moderen drikke sig skidefuld og smadre glas og gøre sig til grin for øjnene af en hel masse mennesker, de ikke kendte.

MEN DET ER IKKE det værste, der sker denne første feriedag. Det værste sker om aftenen. Jo lægger Nini i seng efter at have givet hende allergimedisin og sovemedicin. Tvinger det i hende, selv om hun protesterer. Moderen har gentaget og gentaget, at han er nødt til at huske at give hende alle de fire piller, inden han lægger hende i seng. Og så fortæller Truls pludselig, at moderen også selv har givet Nini fire piller, inden hun gik ud, og at hun bare glemte at sige det til Jo. Nini må altså have fået dobbelt så mange piller i sig, som hun skulle have haft. Det er ikke så mærkeligt, at hun sover uden en lyd. Ligger helt ubevægelig.

Jo bliver siddende lidt inde hos dem. Truls har taget en bunke Fantomet-blade med, som han har fået af Arne. Truls siger, at Arne er sød, fordi han giver ham sine gamle blade. Det er blevet noget, de har sammen. Arne samlede på den slags blade, da han var dreng. Var medlem af Fantomet-klubben og fik en ring med *det gode mærke*. Også den har Truls overtaget. Jo tager aldrig mere imod noget fra Arne. Jo, måske tager han imod det, men stuver det længst ind bag i et skab og bruger det aldrig. Om det så er en Man U-trøje eller et fodboldkort, ligegyldigt hvad det er.

Endnu en gang bøjer han sig over Nini for at høre, om hun trækker vejret. Langsomt og dybt, noterer han sig, og så er det

vist ikke helt farligt med de ekstra piller. Alligevel mener han, at han hellere må smutte hen på restauranten for at spørge moderen. For en sikkerheds skyld. Selv om han får kvalme bare ved tanken om at være i nærheden af hende, sådan som hun er nu.

MUSIKKEN SLÅR HAM i møde fra højttalerne oppe ved scenen. Et eller andet diskohalløj. Hverken moderen eller Arne kan holde ud, at han spiller høj musik derhjemme, men her gælder åbenbart andre regler. Det er det, der viser, at det er ferie. Regler ændres eller droppes.

Han ser kun fremmede ansigter, da han kigger sig omkring i restauranten. Håber, at moderen og Arne ikke er der. At de er gået en tur og har taget en anden vej tilbage til lejligheden ... Men så opdager han moderen ved et bord længst inde ved væggen. Hun sidder med hovedet på skulderen af en mand, som Jo aldrig har set før. Arne har gang i den ude på dansegulvet. Han og fyren, som moderen hænger på, har sikkert byttet damer. Byttet moderen ud med den mørke, tynde, som Arne danser helt tæt med. Arne er vild med tynde damer og driller altid moderen, når han griber fat i hendes mave og hiver den ud over bukselinningen.

Jo bliver stående ved terrassedøren. Han kan stadig fornemme havet i kroppen. Han kunne snige sig ned til vandet igen, inden de voksne får øje på ham. Kaste sig ud i bølgerne igen, ikke se dem, når de kommer rullende i mørket, kun mærke dem suge ham til sig og kaste rundt med ham. Men hvis han ikke bliver her i baren, vil der ske moderen noget. Hun kan falde ned ad trappen. Blive voldtaget eller drukne i poolen. Arne er skide ligeglad med sådan noget.

Pludselig fægter moderen med armene og falder forover. Den fremmede mand griber fat i hende, inden hun vælter bordet. To-tre glas sejler ud over bordkanten. Alle vender sig og glor. Damen, som Arne dansede med, styrter derhen. Hun holder om moderen og råber til hende. Hun og den fremmede fyr lempet hende op ad trinnet til baren, og de passerer lige forbi Jo. Moderen er ligbleg og ser ikke ud, som om hun kan kende ham. Hendes

nederdel er gledet op, så man kan se noget af hendes trusser. Hun slingrer videre, støttet af den tynde dame. Da de forsvinder ud på toilettet, følger Jo efter og stiller sig lige uden for døren. Hører underlige lyde. Pludselig moderen, der skriger. Han har set hende fuld, men aldrig hørt hende skrigende sådan. Som om hun er ved at dø derinde. Han tager fat i håndtaget. Men så mærker han en hånd på sin skulder.

– Der skal du ikke gå ind.

Jo prøver at rive sig løs, men det er en voksen, som holder fast i ham, en fremmed. Han troede først, at det var ham, som moderen havde hængt på, men det er en anden.

– Der er nogen derinde sammen med din mor. Du behøver ikke passe på hende.

Et eller andet får Jo til at slippe håndtaget. Måske er det, fordi stemmen virker bekendt. Han skæver op til den fremmede. En mand på Arnes alder. Han er ubarberet og har solbriller skubbet op på hovedet, selv om det er mørk aften.

– Det behøver du ikke interessere dig for, siger Jo, men han er ikke vred.

– Nej, det behøver jeg ikke, svarer manden.

Og så er det lige præcis det, han alligevel gør, interesserer sig. – Kom med mig, siger han. – Jeg giver en cola.

Han går ud mod terrassen uden at vende sig om. Har kakishorts og en sort, kortærmet skjorte på. Håret er halvlangt og tilbagestrøget, hænger ud over skjortekraven. Jo kan ikke høre sin mor skrigende længere, bliver stående lidt, tøvende. Så lusker han efter.

DE SÆTTER SIG ved et bord for enden af terrassen. Langt under dem slår bølgerne mod stranden. Kraftigere nu, lyder det til, og Jo tænker stadig på, hvordan det vil være at gå derned og kaste sig ud i dem. Vandet er sikkert varmt endnu, og mørket farver det sort.

Den fremmede drikker også cola. Jo kommer i tanker om, hvorfor stemmen virker bekendt. Han har hørt den i fjernsynet. Og for ikke så længe siden var manden på forsiden af Aftenposten.

– Jeg har set dig i avisen, siger han. – Og i fjernsynet.

– Det skal nok passe.

– Er der mange, der genkender dig?

– Ret mange. De glør og har ligesom svært ved at forstå, at en, som har været i fjernsynet, også er af kød og blod og spiser til middag og går på wc. Den fremmede smiler. – Men nordmænd er høflige. Når de er færdige med at glo, lader de stort set en være i fred. I virkeligheden er alle generte og bange for at dumme sig, ligesom du og jeg.

Jo drikker af colaen, kaster et blik ind mod restauranten. – Ikke min mor. Hun er altid skidepinlig.

Den voksne læner sig tilbage. – Hun er fuld, konstaterer han.

– Alle forandrer sig, når de drikker.

Jo prøver at finde noget andet at tale om. – Drikker du ikke? Han peger på colaglasset. – Altså vin og sprut og sådan?

– Kun når jeg skal. Du hedder Jo, gør du ikke?

– Hvordan ved du det?

– Jeg hørte din far råbe på dig, da vi gik ud af flyet.

– Arne er ikke min far!

– Okay, jeg forstår. Du ved ikke, hvad jeg hedder?

– Jeg har hørt det mange gange, men kan ikke huske det.

Den voksne klapper sig på skjortelommerne og tager en fladklemt pakke cigaretter op af den ene.

– Du kan kalde mig Jakke.

– Jakke? Det er da ikke et navn!

Den voksne tænder cigaretten. – Det blev jeg kaldt, da jeg var på din alder. Hvor gammel er du? Tretten? Fjorten?

– Tolv, svarer Jo, lidt stolt.

– Nogle af mine venner bruger stadig det navn, når vi mødes, oplyser den voksne.

– Kunne du godt lide det? spørger Jo. – At blive kaldt for Jakke?

Jakke stryger sig over den ubarberede hage. – Der, hvor jeg kommer fra, fik alle øgenavne, ofte fik vi drenge navne efter det, vores fædre arbejdede med. Min far bestyrede en tøjbutik, eller

en konfektionshandel, som det hed dengang, og Jakke var okay, jeg kan egentlig lide det endnu mere nu. Det var i hvert fald ikke så slemt som Clips, Barber eller Snørebånd. For slet ikke at tale om Kedeldragt.

Han ler, og Jo må le med.

– Jo er heller ikke mit rigtige navn, kun begyndelsen af det.

– Såå?

– Men der er ingen, som tør bruge det åndssvage navn. For så kværker jeg dem.

– Uhadada. Jamen, så må jeg også hellere holde mig til Jo.

– Jeg tager ikke gas på dig. Der var engang nogen i skolen, som prøvede at kalde mig noget andet. Det kom de til at fortryde.

Den voksne tager et hiv af cigaretten. – Jeg er enig med dig, Jo. Det gælder om at sætte sig i respekt.

ARNE ER STÅET OP. Han er morgensur, og det er godt, for han siger ikke ret meget, når han er sur. Jo får lov at være i fred. Og han slipper også for at se på sin mor foreløbig, måske hele dagen. Han kan høre hende jamre, idet han sniger sig forbi døren til soveværelset. Der lugter surt helt ud i køkkenet.

Udenfor er solen hvidglødende. Fliserne brænder under fødderne. Skal han gå tilbage og tage sandaler på? Men så bliver han nødt til at banke på. Han går videre og holder sig inde i den smalle skyggestribe tættest ved husmurene. Det ser sikkert helt håbløst ud. Dem, der ser ham, tror måske, han følger efter nogen. Eller at han er en tyv. Det sidste stykke løber han, forbi baren, op ad trapperne til poolen. De fleste solsenge er allerede optaget. Han mærker, at dem, der ligger i dem, glør på ham. Han kan næsten høre dem hviske, idet han nærmer sig: *Der går sønnen til hende der...*

To piger ved poolkanten. Den ene lagde Jo mærke til i flyet. Hun skulle på toilettet, lige efter at han havde været der. Hun har en tynd, spids næse og brunt hår, som hænger vådt ned ad ryggen. Kan hun være ældre end ham? Hun har bryster. Større end nogen af pigerne i hans klasse har. Bikinien er hvid med røde hjerter på. Han ser den anden vej, idet han går forbi hende. Uden at tage den gule T-shirt af tager han hovedspring fra kanten på langsiden, selv om der står på et skilt, at man ikke må. Han er god til hovedspring. En gang har han sprunget fra femmeteren.

Han svømmer et par længder frem og tilbage. Så dykker han og glider forbi de to piger under vandet. Det er han den bedste til på hele skolen, at svømme under vand. Han kan mærke, hvordan de følger ham med øjnene. De spekulerer på, om han dog ikke

snart kommer op. Er det muligt? Men han kommer ikke op. Ikke før han slår hånden mod væggen i den anden ende.

Han trækker sig op på poolkanten, bliver siddende og drypper af et godt stykke fra de to piger. Ser ikke hen imod dem, ser alle andre steder hen. Mindst to gange er han sikker på, at den ene vender sig om og kigger hen på ham, ikke den ret lille, tykke pige, men hende den mørke med brysterne. Varmen er kvælende. Solen får det til at banke hårdt inde i skallen, og hvis han bliver siddende sådan, vil det bankeri blive stærkere og stærkere, og der vil ske et eller andet, som han ikke ved, hvad er. Han rejser sig hurtigt. Fodsålerne er ømme, det føles, som om de er fulde af vabler. Han skrider forbi de to piger, som måske har set, at der er ved at ske noget med ham, drejer om hjørnet og går ned ad trappen. Da han er ude af syne, begynder han at løbe. Standser ikke, før han når den lille legeplads med gyngestativ og vippe. Åndedrættet river i halsen, og der er stadig noget, der banker hårdt inden i ham, som om der står en eller anden inde i mørket og slår med en lægtehammer. Han sætter sig tungt på en gyng. Der er katte alle vegne omkring ham. Han tæller dem. Seks stykker, som kravler ind og ud mellem buskene. Tæller dem igen. Han har aldrig kunnet lide katte. De sniger sig rundt og dukker op uden en lyd, og man ved aldrig, hvor man har dem.

En af de mindste, en killing, har mistet det ene øje. Han lagde mærke til den, da de kom dagen før. Den sad foran døren til deres lejlighed og mjavede. Gråbrun og mager som en regnorm. Der, hvor øjet har været, hænger en tynd trævl af et øjenlåg ned over den tomme øjenhule. Nu smutter den med ud gennem lågen, da han åbner den, og følger efter ham op til lejligheden. Det er sikkert, fordi dem, der boede her før, har givet den mad. Det mente Arne. Der findes millioner af katte i verden. Det her magre kryb med kun et øje havde ikke overlevet i mange timer, hvis ikke nogen havde taget sig af det. Skal alle slags skravl have lov til at leve? Jo snurrer rundt og udstøder en skarp lyd mellem tænderne. Det giver et sæt i dyret, og det piler ind under en busk.

DET ER SELVFLGELIG Arne, der åbner døren. Han glør surt på ham og forsvinder ud på toilettet. Inden Jo har fået sandaler på, stikker han hovedet ud og mumler med fjæset fuldt af barberskum:

– Når du går igen, tager du ungerne med.

– De har jo ikke spist, protesterer Jo. Men Truls er allerede begyndt at plage. Han orker ikke tanken om at slæbe rundt på Truls. Men må nok alligevel hellere gøre det, så han slipper for at være i lejligheden, når moderen vågner. Slipper for at se sin mor trille ud af sengen og kravle ud på badeværelset for at brække sig. Det har hun gjort hele natten, men Truls har sovet som en sten. Og Nini også, selvfølgelig, efter den dobbelte dosis medicin.

Det tager en halv time, før lillesøsteren har spist nogle Cheerios og en yoghurt. Moderen sover stadig. Arne vader rundt og skuler, men holder sin kæft, så længe Jo tager sig af de små. Så pakker Arne svømmevinger, en badebold og Truls' dykkermaske ned i en plasticpose, stikker den i hånden på Jo og genner dem ud ad døren.

– Varmt! hyler Nini og tripper, som om hun står på en kogeplade, og han må sætte hende op i klapvognen og stikke ind og hente hendes sandaler.

Han anbringer dem i en ledig liggestol ved børnebassinet. Trækker svømmevingerne på Ninis kridhvide arme og giver hende solcreme på. Afviser tanken om at gå tilbage til lejligheden endnu en gang.

– Nu passer du godt på, formaner han Truls.

– Hvor skal du hen?

– En tur ned på stranden.

– Jamen så vil jeg med!

– Gu' vil du ej! Du bliver her og passer på Nini. Tror du måske, du er på ferie, eller hvad?

Truls sætter sine bedrøvelige hundeøjne op, det blik som Jo ikke kan fordrage.

– Hey! Tag dig nu sammen. Du finder nok nogen at snakke med. Jeg bliver ikke væk ret længe. Sørg for, at hun hele tiden har svømmevingerne ordentligt på.

Han tager sit håndklæde op og begynder at gå, vender sig om og gentager det med vingerne. – Pust dem ordentligt op. Hvis hun drukner, er det din skyld.

HAN LØBER NED ad trappen. Solen brænder helt sindssygt. Han hader varme. Slår sig ned i skyggen af en stor klippe for enden af stranden. Selv der brænder sandet. Så kan han blive siddende der, til han koger over. Til alt andet end at kaste sig i bølgerne er uudholdeligt. Det grønne flag er oppe i dag. Havet er helt stille.

Nogle unger på hans egen alder spiller volleyball. De er ret gode, især en høj dreng med lyse krøller. Han følger dem med øjnene. Den høje opdager det og vinker. Jo forstår ikke lige med det samme, at det er til ham. Men så rejser han sig fra skyggen og går et par skridt ud i det glødende sand.

– Vil du være med? råber drengen på norsk.

Jo ved det ikke rigtig. Han er middelmådig til volleyball. Det er fodbold, han er god til.

– Har du ikke noget at tage på hovedet? spørger drengen.

– Ellers brænder din hjerne op.

– Jeg har glemt kasketten.

Den anden ser sig om.

– Vent lige lidt.

Han spurter op til den forreste række af stråparasoller. Taler med et par voksne, som ligger der. Kommer tilbage med et hvidt hovedtørklæde med guldkanter på.

– Her, så holder du længere.

Jo skæver op mod den andens ansigt. Kan hverken huske at have set ham i flyet eller restauranten. Selvfølgelig har han også fået at vide, at Jos mor har været skidefuld og smadret glas ved poolen og brækket sig på wc'et i baren. Alligevel ser han hverken hånlige eller medlidende ud. Jo ved ikke, hvad han hader mest.

– Du spiller på vores hold. Jeg hedder Daniel.

Drengen siger også navnene på de andre. To svenske drenge og en, der lyder finsk.

De vinder i tre sæt. Mest fordi Daniel får fat i de sværeste bolde og smasher sindssygt hårdt.

– Går du til volleyball? spørger Jo.

Daniel rynker på næsen, volleyball er vist ikke noget at tale om. Han hiver T-shirt og sko af, spurter ned til strandkanten og videre ud, så vandet skummer om knæene på ham. De andre følger efter, også Jo. Alle drengene ser ud til at have været der længe, de er solbrændte. Selv har han ikke fået sol på kroppen i mange måneder. Han beholder den gule trøje på.

– Hvem kommer først ud til bøjerne? råber Daniel.

Jo reagerer lynhurtigt og kaster sig ud, crawler så hurtigt, han kan. Halvvejs ude mærker han en skygge ved siden af sig, som en delfin eller en haj. Den glider forbi og svømmer fra ham.

Jo kommer ud til bøjen et stykke tid før de andre drenge.

– Du svømmer godt, roser Daniel, som allerede hænger på bøjen og venter uden at virke det mindste forpustet.

– Jeg er bedre under vand, pruster Jo irriteret. Han griber fat i den samme bøje, og de hænger så tæt, at deres ansigter næsten berører hinanden.

– Jamen så prøver vi det på tilbageturen, foreslår Daniel.

Jo spytter. – Udad, siger han. – Vi skal da hellere svømme længere ud.

Daniel ser prøvende ud mod horisonten, så smiler han. – Sig bare til, når du er parat.

Jo tjekker sin vejtrækning. Venter, til den er langsom og tilpas dyb. Tager et par dybe indåndinger og giver tegn med hånden. De dykker.

Han lader Daniel svømme forrest. Det er som at glide igennem et rum af smeltet glas. Det turkise lys samles i urolige bundter og forsvinder ned i mørket. Han svømmer med rolige tag. Ikke bruge for mange kræfter. I skolen tog de tid på, hvem der kunne holde vejret længst. Ingen har været i nærheden af hans rekord. Over to minutter. En af tvivlerne holdt sin hånd foran hans næse og mund for at mærke, om han snød. Han snød ikke. Han holdt simpelthen bare op med at trække vejret. Kunne lade være til evig tid, hvis det

var nødvendigt ... Daniel er et stykke foran ham. Jo kan se hans fødder, som sparker af mellem lyssøjlerne. Fortsætter ind mellem kolde strømninger, går endnu dybere ned, ned mod en stime af bittesmå, sorte fisk, mærker blodet begynde at banke i hovedet. Du kan sprænge et blodkar i hjernen, havde hans mor råbt en gang, da han kom op igen, og nu tænker han på det blod, som vil sprænge sig ud af hans hjerne og lægge sig rundt om den som en varm klud. Han bliver svimmel. Må have luft, farer det igennem ham, men han bliver ved, og denne vilje kommer fra noget, som ikke er ham, noget som er begyndt at dukke op i ham, noget han kan blive til ... Langt foran: Daniels fødder. De peger lodret ned, så han har givet op. Kom så op, din hjerne bliver sprængt, hører han sin mors stemme skringe, men han kommer ikke op. Han når frem til Daniels fødder og fortsætter videre og videre frem, indtil lyssøjlerne slukkes omkring ham. Først da sætter han af og får kastet hovedet op over vandoverfladen.

– Du er sgu ikke rigtig klog, råber Daniel hen imod ham. Stemmen er fjern, kommer fra den anden side af en væg. Jo er ude af stand til at svare. En flok små, sorte fisk svømmer stadig rundt i det hvide lys, og hans mave er på vej op gennem halsen. Han flyder indad igen, i retning af Daniel, kan lige akkurat bevæge armene. Forsøger at presse et lille smil frem, som skal vise, at han er enig: *Det er ikke engang løgn, jeg er ikke rigtig klog.*

HANS MOR OG ARNE er stået op og gået ud, da han lukker sig ind igen. De må have taget Truls og Nini med, for Jo så dem ikke ved børnebassinet, da han løb forbi. Det kan ikke være ret længe siden, at hans mor var her, tænker han, for der lugter stadig surt på toiletet. Han gør sig hurtigt færdig og sætter sig ind i stuen, som også er soveværelse for ham selv og Truls og Nini. Sofaen er ikke redt, og madrasserne ligger på gulvet. Han tænder for airconditionen og fjernsynet. Der er en nyhedsudsendelse på græsk. Noget med en busulykke. Folk, som kravler ud gennem et knust vindue, nogle af dem med en masse blod i ansigtet. Han fjerner sengetøjet og lægger sig på sofaen, det værker stadig i hele kroppen, efter at

han slog Daniel i undervandssvømning. Sover et øjeblik. Vågner ved en lyd. Tegnefilm i fjernsynet, han slukker og går ud på balkonen. Det er som at komme ind i en bageovn. Solen står lodret over hustaget. Han finder den tynde, grå linje, som skiller havet fra himlen. Hvis han svømmer ud mod den og videre og videre, vil han komme i land i Afrika. Blive mødt af krigere på kameler, indhyllet i hvide gevandter i sandstormen.

Han læner sig frem og kigger ind på naboens balkon. Den er fuldstændig mage til deres egen. Et plasticbord og fire stole. Det er kun det tøj, der hænger til tørre, som er anderledes. En T-shirt, et grønt håndklæde og bikinitrusser. Det må være hendes. Hvide med mørkerøde hjerter. De drypper. Pigen fra poolkanten er hans nabo.

Balkondøren står på klem. Måske er hun også alene i lejligheden. Hvad har hun på, når bikinien hænger herude? Hun står måske under bruseren ... Han spidser ører for at opfange lyden af rindende vand, men der er ikke noget at høre. Han kan gå ind og banke på. Bede om at måtte låne et eller andet. Tændstikker, for eksempel. Men hvad skal han med tændstikker midt på dagen? Han kunne stjæle en af sin mors cigaretter? På natbordet ligger de to kartoner, hun købte i tax free-shoppen i lufthavnen. Hun vil aldrig lægge mærke til, at der er forsvundet en pakke. Han kan spørge, om nabopigen vil have en.

En dør smækker inde ved siden af. Han farer gennem lejligheden og stikker hovedet ud.

Det *er* hende. Et stykke henne ad stien. På vej ud mod poolen. Hun har et kort skørt på og en ærmeløs T-shirt. Hvis han bare havde været lidt hurtigere ...

DER ER FULDT i spisesalen. Han må lede længe, før han finder bordet. De sidder nærmest scenen. En flaske rødvin på bordet, halvfuld. Arne drikker øl, så det er moderen, som har bælet vinen alene. Hun sidder med ryggen til, men han kan se, at hun allerede er halvstiv. Hovedet på skrå. Det bliver mere og mere på skrå, jo mere hun drikker. Nini er faldet i søvn i den høje stol. Truls tygger på en pølse. Hans ansigt lyser op, da han får øje på sin storebror. I det samme får Jo øje på hende to borde længere væk, pigen fra naboeligheden. Han nægter at blive set sammen med moderen og Arne, så pinligt som de altid opfører sig, og standser et par meter fra dem. Heldigvis har pigen ikke fået øje på ham.

– Men skal du ikke *forsine* dig, Jo? siger hans mor og er endnu mere stegt, end han troede.

– Jeg er ikke sulten. Har lige spist en pølse.

Det passer. Bortset fra det med pølsen. Men hans mave gør stadig ondt, efter at han svømmede halvvejs til Afrika under vand. Og det gør hovedet også. Hele kroppen.

– Sikke noget pjat, mener Arne.

– Det må han da selv bestemme, forsvarer moderen ham, som om det skulle hjælpe.

– Jeg smutter lige ud og møder nogle venner.

– Det er fint, vinker hans mor.

– Du skal komme tilbage senere og tage Truls og Nini med dig, befaler Arne.

– Hvad skal I?

Moderen forsøger sig med et smil.

– Vil du se lidt efter dem i aften, så Arne og jeg kan få lidt fri? Du ved, det er vores ferie.

- Fri til at drikke sig skidefuld, mumler Jo.
- Hvad var det, du sagde? brummer Arne.

Jo skæver hen mod pigens bord. Den tykke lyshårede sidder der også. Og to voksne. De koncentrerer sig om at spise. Der er alt for varmt i salen. Jo har aldrig haft det godt med varme. Fornemmer, at der skal til at ske noget. Når han lukker øjnene, bliver det bælgmørkt. Når han åbner dem igen, dukker skyggen op. Den bærer på det, som ligner en lægtehammer ... Han vender sig om og går, inden nogen anden får øje på den.

- HEJ, JOE.

Jo standser ved poolkanten og ser sig omkring. I en af liggestolene henne ved muren opdager han manden, han talte med i går aftes. Ham, der sagde, at Jo skulle kalde ham Jakke. På bordet ved siden af ham brænder et stearinlys. Han sidder og læser i en bog.

- Hej, siger Jo og mærker, at hans vejtrækning bliver roligere her ude i mørket.

- Busy? spørger manden, som tydeligvis også gerne vil tale med ham i dag.

Jo går et par skridt nærmere. Jakke har stadig khakishorts på og sort, kortærmet skjorte.

- Er tingene gået i orden? Med din mor og det der?

Jo svarer ikke.

- Vil du ikke sidde ned et par minutter? Jakke slår ud mod nabostolen. Jo sætter sig på kanten af den.

- Hvad læser du? spørger han bare for at sige noget.

Jakke holder en tynd bog op i vejret. - Et langt digt.

- Digt?

- Egentlig en historie. En vandring i en død verden. Eller en verden af døde.

- En spøgelseshistorie, altså?

- Lige præcis, udbryder Jakke. - Jeg har læst det mange gange. Alligevel ved jeg ikke helt, hvordan det går.

Jo spekulerer på, hvad han mener med det.

– Den del, jeg læser lige nu, hedder “Death by Water”.

– Det handler måske om at drukne? siger Jo prøvende.

– Ja. En ung mand, en fønikier.

– Fønikier? afbryder Jo. – Mener du det folk, som boede her-nede for flere tusind år siden?

Jakkens øjenbryn hæver sig til to høje buer. – Det må jeg sige, Jo, du har hørt efter i skolen.

Det har Jo. Han er nøjagtigt så dygtig, som det passer ham at være.

– Så han drukner, denne fønikier, fastslår han og får sin stemme til at lyde ligeglad. – Han er måske soldat?

– Egentlig er han handelsrejsende, ser det ud til. Han har allerede ligget i havet i fjorten dage. Der er ikke meget tilbage af ham, hud og muskler er pillet af knoglerne. Han har sikkert været meget rig, men har ikke nogen glæde af alt det, han har ejet. Ligger i en anden verden dernede i dybet uden at høre så meget som et mågeskrig.

Jo føler sig pludselig lettere til mode. Jakke kan lide at tale med ham. Det er ikke bare noget, han lader som om.

– Det er en god måde at dø på, siger han henkastet og skæver hen imod den voksne i det flakkende skær fra stearinlyset.

Jakke sidder og studerer hans ansigt. – Jeg har tænkt over den samtale, vi havde i går aftes, siger han endelig.

Denne mand har været i fjernsynet flere gange, og nu sidder han en meter fra Jo i levende live og tænker over ting, som en tolvårig har sagt til ham. Pludselig er Jo på vagt.

– Er der da så meget at tænke over? siger han.

Jakke tænder sig en cigaret.

– Giver du en?

– Hvad tror du, *mutter* vil sige, hvis en fremmed voksen får dig til at begynde at ryge?

Jo fnyser. – Det skal hun ikke blande sig i. Hun får det heller ikke at vide. Og hvis hun gør, vil hun da skide på det. Desuden har jeg røget mange gange før.

Jakke rækker ham cigaretten. – Du må nøjes med et hiv. Hvis

du sladrer, får jeg ballade. Der skal ikke meget mere end den slags til, før jeg ender på forsiden af VG og Dagbladet og Se & Hør og you name it.

Jo fniser. – Så får jeg det vel godt betalt. Tusindkronertippet.

– Netop, siger Jakke. – *Kendis på ferierejse sydpå lokker barn med cigaretter.*

Nu kan Jo ikke lade være med at le. Han tager et dybt sug af cigaretten og holder røgen inde længe, mens han mærker den dejlige svimmelhed brede sig i kroppen.

– Jeg ser dig altid alene her, kommenterer han efter endnu et hvæs.

– Jeg *er* alene her.

– Rejser du på ferie alene? Har du ingen familie eller den slags?

Igen ser Jakke længe på ham.

– Jeg trængte til at komme lidt væk, svarer han og læner sig tilbage i liggestolen. – Bestemte mig først aftenen inden, kastede mig på et fly, endte tilfældigvis her. Forbavsende rart sted. Måske vil jeg købe et hus her.

Der er ikke mange voksne, som lever på den måde. Pludselig at tage af sted med et fly. Og købe hus på Kreta, hvis de får lyst.

– Så det med din mor har ikke ordnet sig?

Af en eller anden grund vender Jakke tilbage til det, Jo mindst af alt vil tale om. Han svarer ikke, og måske forstår Jakke det endelig, i hvert fald dropper han at plage Jo mere med det. I stedet begynder Jo at fortælle om pigen i naboeligheden. Hun har lange ben og bryster og ser dejlig ud. Tilpas overlegen, lidt prinsesseagtig.

– Hvad har du tænkt dig at gøre ved det? vil Jakke vide og rækker Jo cigaretten.

– Gøre?

– For at komme i kontakt med hende. Ikke bare sidde her og fantasere om hende.

Jo har ingen planer, men tager gerne imod gode råd fra en, som sikkert ved det meste om den slags.

– Hvad hedder hun?

Jo trækker på skuldrene.

– Det bør du finde ud af, mener Jakke. – Det er vigtigt at kunne sætte navn på ting. Det giver dig en fordel. Hvilken lejlighed bor du i?

– 1206.

– Og pigens er den længere væk? Vent her.

Jakke rejser sig og forsvinder op mod indgangen til hotellet. At sidde her, efter at han er gået, er helt fint. På den anden side af muren, langt under terrassen, slår brændingen mod stranden. Et blinkende lys ude i mørket, et skib på vej gennem natten. Og når Jo lægger hovedet tilbage, ser han stjernebilleder, han ikke kender, og en satellit, som glider ind og ud imellem dem.

Fire-fem minutter senere er Jakke tilbage. Han har to colaer med og giver den ene til Jo, inden han lader sig falde ned i liggestolen igen.

– Hun hedder Ylva.

– Hvem?

Jakke smiler. – Hende pigen du fortalte om. Hun hedder Ylva Richter. Jeg spurgte bare i receptionen.

Jos øjne bliver til to smalle sprækker.

– Jeg tænkte, at jeg ville hjælpe dig i gang, tilføjer Jakke i et andet tonefald, måske kan han se, hvor urolig Jo bliver. – Piger er en sund interesse. Bedre end spejder og sport og lektier.

Jo slapper af igen. Jakke er en sjov fætter. Det er ikke helt nemt at forstå, at han gider sidde og snakke på den måde med en tolvårig. Ikke overfladisk pligtsnak, men ordentligt. Om ting, der betyder noget. Jo har ikke noget behov for at tænke på, at hans mor og Arne nu sidder og er dødpinlige inde i restauranten. Han er ikke som dem. Vil skide på dem.

HAN GÅR I SAND. Det brænder, men han mærker det ikke. Det hvide lys trænger ind overalt. Ylva Richter går ved siden af ham. Hun har bikinien med de røde hjerter på. *Jeg kender et sted, hvor ingen kan se os*, siger hun. *En hule, hvor vi kan være helt for os selv*. De fortsætter ud mod enden af stranden. Rundt om dem vokser der

blomster direkte op af sandet. *Hvordan kan noget vokse på sådan et sted?* spørger Ylva. Det kan Jo ikke svare på, så måske spørger hun ikke alligevel, men trykker sig ind imod ham, idet han lægger armen omkring hendes bare skulder.

I det samme hører han nøgleraslen udenfor. Han griber et håndklæde og trækker det over sig.

Det er hans mor, som kommer ind. Hun støtter sig til dørkarmen.

– Hej, min ven, smiler hun og misser ind i stuen mod ham. Hun har spildt noget rødt på kjolestroppen. – Men sidder du her i mørket?

Han skærer en grimasse til svar.

– Jeg blev vist lidt træt, forklarer hun og træder ud af de højhælede sandaler.

Hun tager en flaske vand ud af køleskabet, fylder et glas og drikker. Der løber noget ud af mundvigen og ned i den solskoldede revne mellem brysterne.

Bagefter kommer hun ind i stuen, stryger ham over håret i forbifarten, bøjer sig ned over Nini, lytter til hendes vejtrækning, vender sig igen om og stiller sig tæt hen til ham.

– Det må være rart at have sådan en god storebror.

Hendes stemme er sløret i kanterne, og ordene flyder sammen, men hun er ikke skidefuld. Hun giver ham et knus og kysser ham på kinden. Hendes ånde lugter af vin, parfumen minder om syrener. Han vrider sig løs, men ikke helt væk.

Hun går ud på badeværelset. Tisser længe. Trækker ned, vasker hænder. Så åbner hun igen døren på klem.

– Skal du sidde sådan i mørke hele aftenen?

Han trækker på skuldrene. – Her er ikke flere værelser.

– Jamen så kom lidt ind til mig. Vi kunne godt trænge til at snakke sammen indimellem.

Han går med. Hun fjerner tøj fra dobbeltsengen, trusser og trøjer og en våd bikini, hænger det over et åbent kuffertlåg i hjørnet, lægger sig oven på sengetæppet. Jo læner sig op ad væggen.

– Sæt dig her, siger hun og klapper på kanten af madrassen.

Han gør, som hun siger. Gider ikke fortælle, hvad han mener om hendes drikkeri, og at hun er så pinlig, at alle griner ad hende.

– Du er en god dreng, Jo, siger hun igen, og han har lyst til at bede hende holde sin kæft. Eller forklare, hvad hun mener med det. – Du ved, det har ikke været så let i den sidste tid, siger hun. Og det ved han alt om. Og ingenting. Vil heller ikke vide noget. Han er bange for, hvad der vil ske, hvis hun begynder at tale om det. – Det er heller ikke altid lige nemt at være mig, siger hun, og han vil rejse sig, kan høre på hendes stemme, at det er lige før, hun begynder at flæbe. – Der er meget, du ikke ved, Jo. Hun stryger ham over nakken. – Jeg trænger til et ordentligt knus, siger hun. Han kan ikke klare tanken om at bøjse sig ind over hende. Men han kan høre, at hun græder, helt stille. Han bevæger benene for at rejse sig op, hun tror sikkert, at han er ved at vende sig om mod hende, og hun trækker ham ned og ind til sig. Hans ene ben støtter mod gulvet, det andet er oppe i sengen. – Du har altid været min dreng, det ved du. Jeg skal nok passe på dig. Hun lyver, tænker han, og syrenlugten er så kraftig, at han er lige ved at kaste op. Og bag den er lugten af hendes hud, sved og løg og noget, som får ham til at tænke på karkluden, når den ikke er skyllet op i flere dage, og han finder den under de snavsede tallerkener i køkkenvasken. Benet gør ondt, han må trække det op i sengen og ligger nu ind mod hende med hele sin krop. Hun har den ene arm omkring ham. Den anden ligger ned langs hans lår. Han kan mærke, at der sker noget dernede, noget hun ikke må opdage, men han magter ikke at vriste sig fri, og hun trykker ham endnu hårdere ind til sig. – Du er en god dreng, Jo. Du er så god ... så god.